

(de la Gabriel Climescu)

Ursul pacalit de vulpe
Ion Creanga.

Era odata o vulpe vicleana, ca toate vulpile. Ea umblase o noapte intreaga dupa hrana si nu gasise nicairi. Facandu-se ziua alba, vulpea iese la marginea drumului si se culca sub o tufa, gandindu-se ce sa mai faca, ca sa poata gasi ceva de mancare.

Sezand vulpea cu botul intins pe labele de dinainte, ii vine miros de peste. Atunci ea radica putin capul si, uitandu-se la vale, in lungul drumului, zaresta venind un car tras de doi boi.

- Bun ! gandi vulpea. Iaca hrana ce o asteptam eu. Si indata iese de sub tufa si se lungeste in mijlocul drumului, ca si cum ar fi fost moarta.

Carul apropiindu-se de vulpe, tarantul ce mana boii o vede si, crezand ca-i moarta cu adevarat, striga la boi : Aho ! aho ! Boii se opresc. Taranul vine spre vulpe, se uita la ea de aproape si, vazand-o ca nici nu sufla, zice : Bre! da' cum naiba a murit vulpea asta aici ?! Ti! ce frumoasa cataveica am sa fac nevastei mele din blana istui vulpoiu ! Zicand asa, apuca vulpea de dupa cap si, tarand-o pana la car, se opinteste s-o arunca deasupra pestelui. Apoi striga la boi: hais! Joian, cea ! Bourean. Boii pornesc.

Taranul mergea pe langa boi si-i tot indemna sa mearga mai iute, ca s-ajunga degraba acasa si sa ieie pelea vulpei.

Insa, cum au pornit boii, vulpea a si inceput cu picioarele a impinge pestele din car jos. Taranul mana, carul scartaia, si pestele din car cadea.

Dupa ce hoata de vulpe a aruncat o multime de peste pe drum, bine...sor ! sare si ea din car si, cu mare graba, incepe a strange pestele pe drum. Dupa ce l-a strans gramada, il ia, il duce la vizuina sa si incepe a manca, ca ta...re-i mai era foame !

Tocmai cand incepuse a manca, iaca vine la dansa ursul.

- Buna masa, cumatra ! Ti !!! da ce mai de peste ai ! Dami si mie, ca ta...re ! mi-i pofta !

- Ia mai pune-ti pofta-n cuiu, cumatre, ca doar nu pentru gustul altuia m-am muncit eu. Daca ti-i asa de pofta, du-te si-ti moaie coada-n balta, ca mine, si-i avea peste sa mananci.

- Invata-ma, te rog, cumatra, ca eu nu stiu cum se prinde pestele.

Atunci vulpea ranji dintii si zise : Alei, cumatre ! da' nu stii ca nevoia te duce pe unde nu-ti e voia si te-nvata ce nici nu gandesti ? Ascuta, cumetre :

vrei sa mananci peste ? Du-te desara la baltoaga cea din marginea padurei, vara-ti coada-n apa si stai pe loc, fara sa te misti, pana despre ziua; atunci smuceste vartos spre mal si ai sa scoti o multime de peste, poate indoit si

intreit de cat am scos eu.

Ursul, nemaizicand nici o vorba, alearga-n fuga mare la baltoaga din marginea padurei si-si vara-n apa toata coada !...

In acea noapte incepuse a bate un vant rece, de inghetat limba-n gura si chiar si cenusa de sub foc. Ingheata zdravan si apa din baltoaga, si prinde coada ursului ca intr-un cleste. De la o vreme, ursul, nemaiputand de durerea cozei si de frig, smuceste o data din toata puterea. Si, sarmanul urs, in loc sa scoata peste, ramane far' de coada !

Incepe el acum a mornai cumplit s-a sari in sus de durere; si-n ciudat pe vulpe ca l-a amagit, se duce s-o ucida in bataie. Dar sireata vulpe stie cum sa se fereasca de mania ursului. Ea iesise din bizunie si se varase in scorbura unui copac din apropiere; si cand vazu pe urs ca vine far' de coada, incepu a striga:

- Hei, cumatre ! Dar t-au mancat pestii coada, ori ai fost prea lacom s-ai vrut sa nu mai ramaie pesti in balta?

Ursul, auzind ca inca-l mai ie si in ras, se inciudeaza si mai tare si se repede iute spre copac; dar gura scorburei fiind stramta, ursul nu putea sa incapa inlauntru. Atunci el cauta o creanga cu carlig, si incepe a cotrobai prin scorbura, ca sa scoata vulpea afara, si sa-i deie de cheltuiala... Dar cand apuca ursul de piciorul vulpei, ea striga: "Trage, natarauale ! mie nu-mi pasa, ca tragi de copac..." Iar cand anina carligul de copac, ea striga : "Valeu, cumatre ! nu trage, ca-mi rupi piciorul !"

In zadar s-a nevajit ursul, de-i curgeau sudorile, ca tot n-a putut scoate vulpea din scorbura copacului.

Si iaca asa a ramas ursul pacalit de vulpe !